

ETJE DOET

EN BOODSCHAP

Jetje doet een boodschap.

Of ze bij Jetje thuis arm waren?

Nou, rijk waren ze niet. Ze woonden in de Bloemenbuurt en daar zijn de huizen niet groot, maar wel met een tuintje van voor en van achter. In de achtertuin is een schuurtje voor fietsen en gereedschap en in dat schuurtje zat Jetje en ze was erg ongelukkig.

Het is nog een heel verhaal, hoe dat kwam.

Op de school waar Jetje ging, kregen ze ook natuurkunde, al in de vierde klas. En bij natuurkunde, dat weet je, horen proeven. Het was haast de prettigste les, vonden alle kinderen, want iedere keer zag of hoorde je wat nieuws. Maagdenburger-halve-

bollen, Communicerende vaten, de Wet van Archimedes. Soms had de juffrouw suiker nodig om kristallen te maken, of iets voor een andere proef. Dat bracht een van de kinderen dan mee en die mocht dan met-een helpen, vóór aan het tafeltje.

Meestal was het Mieke Verhoef die altijd zoveel zakgeld had. Jetje nooit en Jetje wou toch zo dolgraag ook eens aan het tafeltje helpen, om alles van dichtbij te kunnen zien.

Maar Jetjes zakgeld kwam in een spaarpot. En moeder vond het niet goed, dat ze er ook eens iets van kocht voor natuurkunde.

„Wij hebben de kwartjes veel te hard nodig,” had moeder gezegd.

Ja dat wist Jetje eigenlijk wel. En ook

dat er in de klas veel echte arme kinderen waren, die niet eens een spaarpot hadden en nog voor geen cent wat konden kopen.

„Daarom vind ik het ook beter, dat jij niets meebrengt,” zei moeder. „Die kinderen zouden dan altijd moeten toekijken. De juffrouw zal daar ook wel eens aan denken en dan krijgt vast iedereen vanzelf een beurt!”

Nu, daar wachtte Jetje dan maar op. Zeker had de juffrouw het erg druk en weinig tijd om te denken, want al drie keer achter elkaar was het Mieke die bij het tafeltje stond.

Toch, aan het einde van de les had de juffrouw opeens gezegd: „De volgende keer hebben we wat ongebluste kalk nodig. Daar moet nu eens iemand

anders voor zorgen. Wie zal dat zijn?
Voor een dubbeltje heb ik genoeg!"
En vóór dat een ander kind er goed
over kon denken, stak Jetje haar
vinger hoog op: „Ik juffrouw, ik!"

Het was weer Dinsdag en 's middags
hadden ze natuurkunde. Jetje had de
hele morgen al gepiekerd. Dat dub-
beltje, hoe kwam ze daaraan?

Om 12 uur, toen ze thuis kwam,
was moeder druk in de keuken.

„Haal eens gauw wat uien bij vrouw
Knobbe op de hoek," zei moeder.
„Hier is een kwartje."

En toen is er iets gebeurd...!
Jetje kan niet meer begrijpen hoe ze
dat heeft kunnen doen.

„Voor vijftien cent uien,” heeft ze aan vrouw Knobbe gevraagd en toen is ze vlug doorgelopen naar den drogist...

„Vier uien maar voor een kwartje,” zei moeder, „wat duur!” Maar ze had het druk en zag niet dat Jetje een kleur kreeg.

Ja, Jetje bracht de kalk mee en ze hielp aan het tafeltje en ze kon alles van dichtbij bekijken. De gebluste kalk mocht ze meenemen naar huis. Daar kon je mee metselen, had de juffrouw gezegd.

En Jetje wou in het schuurtje wat gaan metselen, om het verdriet te vergeten dat er de hele middag was geweest.

Maar dat wilde niet weg. Dat hamerde

in haar hoofd een liedje vol verwijt:
„Je hebt moeder bedrogen!”

„Wat ben je toch stil en wat eet je weinig! Je wordt toch niet ziek? Kom, neem nog een boterham met jam,” klonk moeders vriendelijke stem.

Ach, was moeder maar niet zoo lief, want duidelijker plaagde het van binnen:

„Je hebt moeder bedrogen!”

Het was al heel laat, moeder zat te naaien bij de lamp toen Jetje plotseling in de kamer stond.

„Moeder, ik kan niet slapen. Ik heb iets akeligs gedaan!”

Als een klein meisje heeft ze toen bij moeder gezeten en het was niet moeilijk om alles te vertellen.

„Ik heb er zo'n spijt van, moeder! Ik zal het nooit, nooit weer doen.”

Even was het heel stil, moeders ogen keken zo ernstig.

Toen vertelde moeder van Petrus, den Apostel die zoveel hield van zijn Meester, veel meer dan Jetje van haar moeder.

„Nooit,” had Petrus gezegd, „nooit zal ik U verdriet doen, Heer! Al zou iedereen van U weggaan, ik blijf bij U!”

Maar de Joden kwamen en namen den Heer Jezus gevangen en vroegen aan Petrus: „Hoor jij niet bij Hem?”

Petrus was bang en wat zei hij toen?

„Ik ken Hem niet!”

Later huilde hij daarom en toen wist hij wel: Mensen kunnen zoveel be-

loven, maar het gaat verkeerd als ze vergeten aan God te vragen of Hij hen wil helpen.

„Jet, je moet nu aan God vertellen dat je zo'n spijt hebt, want Hij houdt veel van je, nog veel meer dan ik. En daarom zal Hij niet boos op je zijn. Hij wil je helpen om eerlijk te zijn, als je 't Hem maar vraagt.”

En dat heeft Jetje toen samen met Moeder gedaan.

J. N. VOORHOEVE - DEN HAAG.